Constantin Cozmiuc – LA POARTA TIMPULUI

Concentrează-te! Imaginează-ţi că îndoi arătătorul şi baţi timid la poarta timpului. Nu răspunde nimeni i. Închipuie-ţi că baţi cu pumnul. Un declic, apoi linişte. Enervat, îşi imagină că ţinteşte broasca cu blasterul, gata să apese pe trăgaci. Imaginea se fărâmă greu, apoi auzi Vocea Călăuzitoare:

— Străine, la poarta timpului se batte cu sfială. Aruncă-ţi armele, curăţă-ţi veşmintele şi încălţările.

Scorul scade cu două puncte, marcând apelul la ajutor. Se concentră pe ideea că îşi schimbă hainele. Curând, o senzaţie de prospeţime îl încunoştinţă că acţiunea s-a înregistrat. Făcu acelaşi lucru cu bocancii, dar nu se hotărî să renunţe la blaster. Bătu din nou la uşă.

— Cu arma în mână? Timpul nu se cucereşte cu forţa, străine! făcu Vocea scăzându-i scorul cu alte două unităţi.

Blasterul dispăru imediat ce renunţă el şi doar o furnicătură neplăcută stărui câteva clipe în zona, palmei şi lângă cot, unde se sprijinise patul armei. fişa se deschise, lăs, îndul să pătrundă într-un condor lung şi întunecos. La centură simţi greutatea unei arme, ivite imediat ce trecuse pragul Trei grenade şi un revolver cu plasmatronic. Începu să alerge, imaginându-şi că, se mişcă mult aplecat înainte. Câteva picături de plasmă trecură pe lângă el, dar nu micşoră viteza. Alerga întruna, măturând totul în faţa lui cu rafale incandescente, fără să se preocupe prea mult de «cor Destinul îi era hotărât pentru următoarea etapă, cea mai bună dovadă era faptul că putuse trece pragul, fără ca randomizorul să profite de lipsa lui de apărare. Cuirasa rezista la cinci lovituri trase simultan într-un punct, iar el abia dacă încasase două-trei.

Ieşi din tunel, într-o câmpie împânzită cu inamici. În zare, Castelul Timpului domina întinderea plată, atrăgându-l ca un magnet. Alerga trăgând întruna, din când în când şi peste umăr, fără să ochească, atent doar la eventualele pericole de sus, faţă de care cuirasa îi era Inutilă. N-ar strica să mai aibă două-trei vieţi la dispoziţiei

terenul era minat, doar viteza alergării îl salvase până acum, însă energia disponibilă scădea vertiginos, o parte din hrană era otrăvită şi, din câte îşi amintea, mai dispunea de un singur avatar.

„Randomizor ajută!” – îşi spuse zărind un sac reactiv în faţa lui. Se ascunse în spatele unui pom şi îl luă în spate bucuros că putea străbate distanţa mai repede, fără să-şi risipească propria energie. Se înălţă, degustând din plin plăcerea zborului peste inamicii aiuriţi, care în lipsa coordonatelor sale începură să se lupte între ei. „Biete fiinţe planare”, gândi el îmbătat de senzaţia dată de înălţime. „Ce bine este să te poţi ridica deasupra lucrurilor…”. Nu apucă, însă să se bucure prea mult, căci o umbră uriaşă prinse a defila sub el. Planarii, întâlnind-o, cădeau în genunchi şi rămâneau ca nişte stane de piatră. „Pasărea Rock!”. Gândul izbucni ca o erupţie a spaimei, arzând cu lava ei senzaţiile plăcute, încercate cu câteva clipe în urmă. Mâinile înarmate se ridicau încet, exasperant de lent. Umărul stâng înainte, bărbia în piept. O rostogolire, picioarele se ridică lent, un nor întunecat acoperă cerul. Pasărea Rock. Foc în plin, continuu, ţipă de groază, de furie că îl prinde chiar acum, înaintea sfârşitului. Parcă toată frica i se descarcă prin blaster. Se înălţă brusc, într-un viraj larg, într-o încercare reuşită de a ajunge deasupra monstrului pe care i-l hărăzise randomizorul.

Rezervele sunt pe sfârşite, nu mai poate zbura mult timp. Coboară, încercând să ajungă cât mai aproape de porţile întunecate ale Castelului. Când simte atingerea solului începe să tragă: planarii abia aşteaptă să-i scadă scorul, dacă îl prind descoperit. Aleargă întruna, fără să audă minele explodând în spatele lui, atent doar la direcţia porţii. Câteva înţepături în spate; nu are importanţă la scorul lui. Poarta.

— Străine, la poarta timpului se bate cu sfială. Aruncă arma şi linişteşte-ţi cugetul înainte de a intra.

— Mai du-te dracului. răspunse printre dinţi fi volatiliza poarta, «perind că randomizorul nu-l blochează aici. Se arunca în spărtura întunecată, proiectat cu ultima rezervă de energie din sacul reactiv. Ideea ti salvă, căci, în urma lut, un grilaj cu ţepi ascuţiţi se prăvăli din tavan, rupându-l ajutajul minirachetei din spate, îl aruncă cu putere în

faţă şi zâmbi văzându-l volatilizat, pierind într-un nor urât mirositor.

— Este ultima poartă! strigă el pereţilor şi începu să alerge, trăgând rafale scurte. De la acest nivel, muniţia nu este limitată.

Reuşi să evite capcanele, parcă uşor dezamăgit că randomizorul se dovedea atât de lipsit de imaginaţie. În curtea castelului ti aşteptau luptători ninja, înarmaţi cu lasere, ascunzând sub faldurile negre ale hainelor un întreg arsenal A fost o joacă să culeagă toate emblemele aurii expuse pe ziduri şi să-l lichideze pe toţi inamicii din jur. „Ca nişte păpuşi, prind viaţă doar în faţa duşmanului…”. Gândul nu-l duse la capăt, bucuria intrării în Sala Ultimă era mult prea mare.

Oftă şi se rezemă de uşă. Aici nu-l păştea niciun pericol. O sală imensă, tpmpâet goală, cu excepţia mesei rotunde dl» centru, în jurul ei, statuile de chihlimbar ale cavalerilor străjuiau, mute şi inerte, potirul lui Graal, din care se revărsa în valuri aurii Lumina Vieţii. Un cerc roşu-aprins marca Limita, până la el randomizorul se angaja că nu-i facă nicio surpriză, păstrându-i în plus punctajul neschimbat. Timpul încremeneşte în faţa Luminii Vieţii, aşa glăsuiau instrucţiunile, dar el ştia că undeva, în măruntaiele lumii, o Variabilă de sistem continua să bată tactul, cu nepăsarea unei inimi menţinute artificial în viaţă.

Se apropie de cercul roşu, nehotărât şi puţin temător. Dacă acum, la capătul drumului, randomizorul îl va anihila, ori îi va pune la cale piedicile despre care se zvonea că vor apare în calea celor prea bine situaţi în topul celor mai performanţi. Măsură din ochi distanţa. Cupa imensă cu încrustaţii din pietre preţioase era la câteva lungimi de braţe de el. Lumina Vieţii părea un lichid, revărsat continuu din potir şi evaporându-se în apropierea marginilor mesei. Trebuia să se cufunde în vas, atât ştia: în Sală este în siguranţă, în apropierea cavalerilor domneşte Neprevăzutul.

Saltul, o clipă dilatată parcă la infinit, netulburată de niciun incident. „Şi asta face parte din Neprevăzut”, gândi el înainte de a-şi simţi corpul spulberat de contactul cu lumina lichefiată.

Câteva clipe, lungi cât veacurile, îşi pierdu cunoştinţa, dar ştiu aceasta. Undeva în străfundurile minţii, un ceas nevăzut bătea încă,

implacabil, toaca în dungă. Simţurile îi reveniră cu încetul, apoi, odaia cu ele, teama de noile pericole. Până aici nu ajunsese niciodată, iar algoritmul înfruntărilor îi era total necunoscut.

Lăsase în urmă haite de lupi mâncători-de-energie, caracatiţe, detaşamente inamice şi monştri tereştri şi extratereştri, bombe, mine şi rachete, pilotase maşini, aeronave, nave cosmice, spulberase sisteme solare întregi, înfruntase tot ceea ce mintea umană putuse să-şi imagineze ca potrivnic. Ce mai putea urma?

Cântărindu-şi cu grijă mişcările, începu să se mişte prin ceaţa aurie, fără să întrezărească nimic altceva decât strălucirea monotonă şi neliniştitoare. Mergea cu mâinile întinse şi, curând, după câteva porţi, dădu de un perete. Îşi apropie faţa de el şi îi zări suprafaţa zgrunţuroasă abia când nasul i se lipi de el. Reuşi să-l zgârie destul de uşor, cu unghiile şi insistă, încercând să-şi dea seama din ce e făcut. Curând îl cuprinse o frenezie nebunească şi începu să scormonească tencuiala zdrelindu-şi degetele până la sânge, fără să-i pese de durere.

După câteva ore, mâinile i se opriră pe ceva dur. Degetele îi erau oribile, cu unghiile parcă smulse de un torţionar nemilos. Ochii i se obişnuiseră cu lumina st putea vedea destul de bine peretele. IA apropie din nou faţa de zid, în locul unde scobise o gaură

Prin peretele de sticlă putu zări silueta unul copil stând aplecat deasupra unei claviaturi. Începu să strige şi să bată cu pumnii în pereţi. Faţa celui de dincolo se ridică încet, uitându-se încruntat spre el, parca supărat că este întrerupt dintr-o activitate importantă. Câteva clipe se priviră în ochi, apoi se îndepărtă brusc şi o luă în goană, fără să-i pese de nimic. Îşi amintea perfect ziua în care pe ecranul spaţiomonitorului îi apăruse figura unui disperat, care nu avea ce căuta în jocul lui.

Gongul marcă sfârşitul jocului.